

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

04 martie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către inculpatul Finica Fiodor, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 octombrie 2019, în cauza penală privindu-l pe

***Finica Fiodor xxxx**, născut la xx xx xxxx, originar și domiciliat în xxxx xxxx.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 12.02.2018 – 27.06.2019;

Instanța de apel: 19.07.2019 – 28.10.2019;

Instanța de recurs: 20.12.2019 – 04.03.2020.

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 27 iunie 2019, Finica Fiodor a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.186 alin.(2) lit. d) Cod penal, la 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Finica Fiodor, în noaptea de 22 spre 23.02.2014, aflându-se în apartamentul nr.xx de pe xxxx xxxx, urmărind scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, folosindu-se de faptul că Baci Stela doarme, tainic a sustras telefonul mobil de model „Lenovo” cu IMEI xxxx, în care era inserată cartela SIM cu nr.xxxx, evaluat de către partea vătămată cu valoarea de 2 300 de lei, cauzându-i astfel părții vătămate un prejudiciu material considerabil.

3. Nefiind de acord cu sentința pronunțată împotriva acesteia au declarat apeluri inculpatul și avocatul acestuia, Danciu Ghenadie, care au solicitat casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care F. Finica să fie achitat de sub învinuirea înaintată.

În motivarea apelului, au indicat că, instanța nu putea pune la baza sentinței

declarațiile martorului Chirilciuc Ghenadie, deoarece acesta nu a fost audiat în ședința de judecată, iar la urmărirea penală nu a fost efectuată confruntarea, instanța a încălcat prezumpția de nevinovăție a inculpatului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 octombrie 2019, au fost respinse apelurile declarate, ca nefondate, cu menținerea sentinței atacate.

5. În motivarea deciziei adoptate instanța de apel a menționat că, prima instanță, corect, a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a concluzionat că inculpatul a săvârșit anume infracțiunea imputată. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de apel a considerat că prima instanță just și-a întemeiat sentința în baza declarațiilor martorului și probelor scrise, iar prin analiza lor cu certitudine s-a dovedit vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, iar acuzațiile sunt bine justificate standardului de dovadă „în afara dubiilor rezonabile”, la această concluzie a ajuns instanța de apel din analiza probelor pertinente și concludente, utile administrate în ședința de judecată care nu au fost combătute de către partea apărării, astfel de dovadă rezultă din existența deducerilor suficient de puternice, clare și concordante sau a similarilor, prezumției de fapt necombătute, care poate fi luat în considerație de comportamentul părților, când sunt obținute dovezile respective.

Astfel, la individualizarea și stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului, instanța de apel a ținut cont de prevederile art.7, 61, 75 Cod penal și anume de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acestuia precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs de către inculpat, care fără a invoca vreun temei pentru recurs din cele prevăzute la art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat.

În motivarea recursului declarat a menționat că, instanțele inferioare nu au elucidat pe deplin circumstanțele cauzei și nu au dat o apreciere corectă probelor, acestea fiind bazate doar pe presupuneri, atât la etapa urmăririi penale cât și în cadrul examinării cauzei în instanța de fond și apel nu au fost acumulate probe pertinente și directe care ar demonstra vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii imputate.

În context, recursul este axat pe aceleași afirmații, care au fost invocate în apel.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Din conținutul recursului declarat se constată că recurentul nu invocă nici un temei de drept, exprimând convingerea că, instanța de apel greșit a ajuns la concluzia în ce privește condamnarea în baza art.186 alin.(2) lit. b) Cod penal, considerând că lipsesc probe certe ce ar confirma vinovăția sa în comiterea infracțiunii incriminate, astfel se întvede temeiul pentru recurs prevăzut de art.427 pct.8) Cod de procedură penală, însă Colegiul penal consideră că acest temei nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată de recurent, deoarece acest temei este prezent atunci când instanța ce a judecat cauza a comis în această parte o eroare de drept, cum ar fi situația prin care în hotărârea judecătorească s-a făcut referire la săvârșirea infracțiunii, dar nu au fost stabilite faptele sau împrejurările de fapt care corespund elementelor constitutive ale infracțiunii respective, însă, reieșind din aleagațiile recurentului, acesta nu este de acord cu încadrarea acțiunilor în baza art.186 alin.(2) lit. b) Cod penal, considerând că lipsesc probe ce ar confirma vinovăția sa.

Colegiul penal analizând argumentele recurenului, în coraport cu materialele cauzei și decizia recurată, ajunge la concluzia că probele acumulate și examinate de instanța de apel au fost apreciate potrivit prevederilor art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, just ajungând la concluzia că inculpatul F. Finica a comis infracțiunea prevăzută de art.186 alin.(2) lit. b) Cod penal.

Astfel, Colegiul penal menționează că, judecând apelurile, respectând prevederile art.414 Cod de procedură penală, instanța de apel a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, fiind cercetate suplimentar probele administrate de instanța de fond. Astfel, instanța de apel corect a ajuns la concluzia enunțată la pct.5 din prezenta decizie, stabilind totodată, că vinovăția inculpatului a fost dovedită pe deplin în baza probelor prezentate la cauza penală, care demonstrează vinovăția inculpatului în afara oricărui dubiu rezonabil, iar careva încălcări de procedură, sau încălcări a drepturilor și intereselor inculpatului, nu au fost depistate.

De asemenea, instanța de recurs consideră necesar a menționa că, potrivit prevederilor art.art.27, 414 alin.(1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, că aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei așa cum propune recurentul este o competență și prerogativă legală a instanțelor de fond și aceasta nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art.427 Cod de procedură penală, astfel invocarea acestei chestiuni drept temei de casare în recursul ordinar este lipsită de suport legal.

Mai mult, Colegiul penal conchide că temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale nu se identifică, pe care în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le însușește, fapt

ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de 9 Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, la examinarea recursului în speță, nu și-a găsit confirmare prezența erorii de drept prevăzută de art.427 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală.

Prin urmare, reieșind din circumstanțele indicate, instanța de recurs nu constată prezența unor erori de drept ce ar genera casarea deciziei instanței de apel sub aspectul invocat, deci, nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate de instanța de apel, impunându-se în consecință declararea inadmisibilității recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În temeiul art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către inculpatul Finica Fiodor, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 octombrie 2019, în cauza penală privindu-l pe *Finica Fiodor xxxx*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 07 mai 2020.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac